

OVERWEGING

Ik vind me zelf een redelijk vroege vogel wanneer ik 's morgens in alle stilte, om zes uur, half zeven op de bank zit met mijn eerste kopje koffie, de krant nog even dicht, genietend van het eerste licht en de eerste voorzichtig fluitende vogels. Dit zijn zo van die prettige rituelen, dan ben dankbaar voor weer een nieuwe dag, dankbaar voor mijn bestaan.

Dan begin ik aan de krant, maar wanneer ik die opensla is het gedaan met de rust. Dreigingen vanuit de hele wereld spelen zich onder mijn ogen af en worden vanuit diverse hoeken van commentaar voorzien. Overal op onze kleine wereld zijn mensen, of grote groepen en landen met elkaar in conflict, en overal worden rechten van mensen geschonden. Kijk naar Oeganda, waar met wetgeving de geaardheid van mensen doodgewoon ontkend wordt.

Er wordt geknaagd aan de wortels van ons oude bekende bestaan. Het bestaan zoals wij dat hier in het redelijk zorgeloze westen hebben opgebouwd. En kijk en lees hoe wij en de politiek, hiér omgaan met beleid voor vreemdelingen, veroordeelden en werkelozen, zieken en ouderen. Ook zijn hier, ethische vragen rond abortus en euthanasie belangrijk geworden in onze soms té ver gemedicaliseerde wereld. Iedereen heeft een mening en we praten en oordelen er overal en allemaal over.

We dachten inmiddels wel klaar te zijn en passende antwoorden gevonden te hebben bij de manier waarop we in het leven staan. Niks daarvan. Mensen worden onzeker.

Wereld, wereld, arme wereld denk ik dan, het houdt ook nooit op. Maar aan de andere kant, het zal altijd móeten veranderen, in beweging blijven, we kunnen niet stil blijven staan, dat besef ik ook wel. We vragen ook niet aan rivieren om niet meer te stromen.

Nu heb ik het alleen nog maar over buitenkant zaken. Maar wat, wanneer je 's morgens wakker wordt na een nacht piekeren.

Een nacht, waarin je je zorgen hebt liggen maken over je eigen gezondheid of die van je partner, zorgen over je werk, of liever over het niet hebben van werk, zorgen over je financiële situatie, of over een relatie die geen relatie meer is. Dan bekruipt je een vreselijk gevoel van grote machteloosheid om daar ook maar iets aan te kunnen veranderen, geloof me, dan zit je met een heel ander gevoel op de bank diezelfde morgen.

Wat hebben we dán nog zelf, als houvast in ons doen en laten van alle dag. Wat is er dan nog over dat ons, ondanks alles wat er om ons heen en mét ons gebeurt, richting en leidraad geeft om ons leven te kunnen blijven doen, met vallen en opstaan. Zoals wij hier bij elkaar komen mag ik misschien gerust zeggen dat dit te maken heeft met ons geloof, als Christen. Maar zelfs dat geloof blijkt dan vandaag aan de dag, aan grote veranderingen onderhevig.

We lezen in de krant bv. dat ds. Harry Kuitert het Christelijke geloof met zijn dogma's vaarwel heeft gezegd, maar vooral omdat hij pukeltjes kreeg van gezag! daar was en is hij allergisch voor, wie niet denk ik dan...en alles MOEST ook vroeger, klaar daar mee, en daarom houdt ook God ineens geen stand meer in zijn geloof. En in ons Leerhuis van de M.K. hebben we een boek van Carel ter Linden gelezen en besproken. (Het zijn wel dominees die ons intrigeren moet ik zeggen!) De titel is: "Wat doe ik hier in godsnaam" En dat was dan niet de vraag naar wat wij hier doen wanneer wij in een kerk samen komen, maar de vraag naar ons bestaan op en in deze wereld, wij, als mensen...wat doen we hier eigenlijk..Want mensen vroegen hem herhaaldelijk: "Zeg dominee, waarin geloof je eigenlijk zélf nog, en schrijf dat eens eenvoudig op."

Dan met het schrijven van dat boek komt hij tot de conclusie dat hij tegenwoordig héél anders tegen het geloof en tegen God aankijkt dan vroeger en dat hij ook niet meer in een persoonlijke god gelooft, daar niet meer in kán geloven, ondanks de prachtige oude beeldende verhalen, die we nog steeds nodig hebben, dat zegt hij wel.

Hij gelooft nog wel in het zoals hij het noemt "het Essentiële", de liefde, de gerechtigheid voor alle mensen, als enige mogelijkheid om als mensheid te kunnen voortbestaan op deze wereld en dat is het dan, ja ja, dat klinkt mooi maar dat is voor mij toch niet het hele verhaal.... Nog erger wordt het wanneer ik een uitspraak van Bert Keizer, een columnist in Trouw, lees "in de schepping zien wij helaas geen glorievolle majesteitelijke almacht maar een geestloze breimachine die ons zonder enig plan vormt en vernietigt"....

Zo wordt het leeg, denk ik dan, leger en leeg en waar vinden wij mensen dan nog houvast, is alles waarin wij zeggen te geloven dan een illusie??? om ons op het rechte pad te houden?? Het zet me allemaal zó aan het denken, en dat is natuurlijk ook net de bedoeling, want mensen moeten er zélf over nadenken, laat alles maar schuren, het verplicht je tot zoeken naar eigen antwoorden, ook ik zelf naar bv. waarom ik hier sta hier in godsnaam.....

Mag ik eens vragen, wie van u is dertiger????

Weet u, 2000 jaar geleden liep er een jongeman over onze wereld, in de kracht van zijn leven, hij was pas 33,. Hij bracht een visie naar buiten, over hoe je "mens" kan en moet zijn op deze wereld en waar dat toe leidt. En deze visie heeft tot op de dag van vandaag nog niets aan kracht ingeboet. Hij verwoordde inzichten van zijn tijd en over eeuwen heen, met woorden en voorbeelden die nog steeds stand houden , waar nog steeds geen speld tussen te krijgen is, niet door de wetenschappers en deskundigen uit zijn tijd en ook niet die uit onze tijd, want we hebben toch alleen maar mensenwoorden om elkaar iets duidelijk te maken, toch????

Maar deze man wilde met zijn woorden, met zijn daden, maar vooral door zijn hele leven, ook aan ons, over de tijden heen, laten zien en ervaren, , dat er méér is dan wij denken. dat er méér is dan wij denken te zien en te weten. Hij heeft ons juist die woorden en voorbeelden gegeven om uit te drukken hoe wij ons juist verbonden kunnen weten,

verbonden kunnen voelen met die oneindige macht, kracht, noém het liefde, waaruit wij voortkomen en Hij noemde het Vader.

Hij spreekt over, benoem het maar met 1000 namen, het mysterie God, dat bestaat, ondanks ons mensen.

Het is de "wordingsgeschiedenis" van God onder ons, waarin het "Bewuste Zijn", zich een weg baant dóór mensengeschiedenis heen.

Maar wij kleine mensen willen altijd zéker weten, wij willen die "onnoembare", die zichzelf laat noemen "Ik ben die ben", "Ik zal er zijn", altijd maar bewijzen, en dat zal nooit gaan.

Die Jezus "verlicht" door zijn woorden en daden onze wereld en gunt ons daarmee een blik in het visioen van vrede en gerechtigheid voor alle mensen, het kán, áls wij maar... Vandaag en gister spoort hij ons aan om met hem mee te gaan, en onophoudelijk legt hij aan zijn leerlingen en daarmee aan ons uit, hoe we dat kunnen doen. Op welke manier zij en wij om moeten gaan met mensen en wereld, hoe we dienstbaar moeten zijn, hoe we misschien dan nét het omgekeerde moeten doen van wat we tot nu toe hebben gedaan. Alles moet anders.... dan pas zullen we het gaan zien.....

We gaan met hem mee vandaag, met de stoet van mensen die net zoals hij, vol verwachting naar Jerusalem trekt om daar het Pesachfeest te vieren.. Hordes mensen zien hem komen, zijn enthousiast en halen hem in met gezang, want zijn naam en reputatie zijn hem vooruit gegaan. Ze trekken de bomen kaal om met hun takken de straten te bedekken. Hij is een hype, zouden we nu zeggen, kom mee, er komt iemand aan die de boel op zijn kop zet, die het heel anders doet dan alle profeten voor hem. Zou hij het dan zijn die ze verwachten? Ze geven hem alle krediet voorlopig en halen hem in als een koning... en ze roepen en zingen, "Hosanna, voor de zoon van David" Hosanna, help toch, een roep om hulp, het was een gangbare smeekbede die tegelijk als juichkreet diende.

Maar Jezus heeft op dat moment al in de toekomst voorzien wat er gaat gebeuren en nu misschien tussen angst en verwachting in,

nadert hij de tempel, huis van gebed, huis van zijn Vader. Dan breekt er iets in hem, als hij ziet dat op die heilige plaats, waar mensen bij elkaar komen om te bidden en God te ontmoeten, één grote markt is ontstaan, met een kakofonie aan geluiden,

Het is nu een plaats waar het gaat om de handel en het grote geld verdienen, over de ruggen van eenvoudige mensen heen. Iedereen maakt zich hieraan schuldig, ook de priesters. En dan knapt er iets bij Jezus, begrijpen mensen het dan niet.

Hij maakt van touwen een zweep, gooit tafels en stoelen omver en jaagt de handelaren de tempel uit, wat doén jullie hier, opzouten ! Jullie ontroven de mensen een plaats van gebed, jullie ontroven de mensen hun band met God. Is er dan niets meer heilig voor jullie.....is er dan ook geen enkel respect meer voor het huis van mijn Vader. Begrijpen jullie dan niet waar het werkelijk om gaat. En niemand durft hem aan te pakken om zijn heilige verontwaardiging: Integendeel: doe maar eens een wonder om te bewijzen wie jij bent wordt er gevraagd en dan geeft hij een raadselachtige antwoord:Wie ik ben, Breek deze tempel maar af, en in 3 dagen zal ik hem weer opbouwen. Ze snappen het niet, Maar daarna wordt het wel kalm en leeg op het plein, zeker voor deze ene dag. En uit de mensen die hem zingend en hoopvol gevolgd waren komen de blinden en verlamden weer naar hem toe, en in deze ontmoeting worden ze genezen. Dáár wil God dus bij zijn, bij mensen, in de ontmoeting met de ander, van mens tot mens. En kinderen zingen hem dan ook weer toe, Hosanna, help toch! Zij hebben het begrepen , wordt dan toch weer als een kind.. Zo gebeurt daar nogal wat voor het Pesachfeest gevierd kan worden. Breek deze tempel af en in 3 dagen zal ik hem weer op bouwen. Jezus spreekt dan over zijn eigen dood en opstanding die hij heeft voorzien...dat begrepen zijn leerlingen ook pas later.

Hij gebruikte het beeld van de tempel voor zijn eigen lichaam. Geldt dat ook voor ons ? Ons lichaam en onze geest als tempel van God.

Jij mens, geschapen naar Gods beeld en gelijkenis.

Wat hebben wij dan zelf met onze tempel gedaan..... hoe is het gesteld met onze open ruimtes.

Hebben wij daar ook ieder plekje bezet met onze verlangens naar geld en goederen, naar macht en welvaart zonder naar anderen om te zien...is er nog ruimte en tijd in ons overvolle leven om in onze eigen tempel binnen te gaan. Of hebben wij zelf óók onze tempel ontroofd van iedere ruimte, van iedere stilte. Maken wij nog plaats om in stilte te luisteren naar de stem van ons hart.

Of zijn we altijd maar bezig met eten, drinken en kleding, ons huis, de vakantie, hebben we zorgen over morgen, volgende week, of volgend jaar.. denk dan toch aan de vogels en de bloemen, zij maken zich nergens druk over. En er is niets waarmee we ons leven ook maar één dag zullen kunnen verlengen...

Deze vastentijd roept ons op om na te denken....

Heb het lef eens om alles los te laten.

Wordt eens als een kind, onbevangen, alleen maar blij met alles wat je zomaar gegeven wordt, zomaar om niet, ondanks alles....het leven dat we gekregen en geleefd hebben tot hiertoe.

Maak het eens leeg en stil in jezelf, schoon de pleinen in je overvolle hart eens op. Niets hoeft gezegd of gedacht, de Vader kent je, nog eer je werd geboren.

We hebben gezongen: Ik zoek de stilte, zoek een rust die ruimte maakt in mij. Ik zat gevangen en riep..... God....

Hosanna, help ons toch,

En dan, op dat lege plein in ons hart kan ons lied met een echo opstijgen, Hosanna !! Hij zal het horen en bij ons blijven, op onze weg naar Pasen en alle dagen van ons leven.

Amen

Cecile Maagdenberg.

Het is de tijd van het vasten.